

HOOPvol stond ze voor de tralies te kijken. Een meisje met vlechtjes en hartjesspeldjes in het haar, die ze van oma had gekregen. Haar ouders op een paar meter afstand. Het was al héél lang de grote wens van het meisje om een eigen hond te hebben. En tevens een kansloos diertje een beter leven te kunnen geven. Ze wist dat veel honden, katten of knaagdieren in het asiel terecht kwamen omdat ze niet meer gewenst waren. Want de baasjes hadden er bijvoorbeeld geen tijd meer voor of zin in of het werd te duur. Mensen zouden eerst wat beter moeten nadenken voordat ze een huisdier in huis haalden.

Ze liepen samen langs de getraliede asielhokken en keken in elk verblijf. Vooral het meisje. De ouders keken maar met een half oog – ze hadden meer interesse in hun mobieltjes die steeds hun aandacht opeisten.

Elke hond nam ze goed in zich op. Allemaal zouden ze vast verlangen dat iemand hen zou komen uitkiezen en meenemen naar een fijn en liefdevol thuis.

In het eerste hok zat een vrolijk jong bruin hondje. Het had zijdeachtige lange oortjes en het liefste koppie dat je je maar bedenken kunt. Het meisje keek naar hem en hij keek terug met donkere, slimme oogjes.

“Dat is wel een leuk hondje”, zei vader, die nu achter haar stond.

Het meisje zei niets terug. Ze keek alleen maar. Ook naar alle honden in de andere hokken.

Er waren grote, kleine en middelmaatjes. Mooie en minder mooie. Bruine, zwarte, witte en gevlekte. Drukke en rustige en grappige. Ras- en niet-rashondjes.

Links van het jonge bruine hondje zat een teckeltje en aan de andere zijde een hele grote gevlekte hond. Ook zij keken zo lief mogelijk naar het meisje, alsof ze hoopten dat dat kleine menskenkind hén zou uitkiezen om mee naar huis te nemen.

Ze kwispelden met hun staarten en de grote hond deed steeds goeiig zijn ogen dicht. Terwijl het teckeltje zo nu en dan, net als een paard, met zijn voorpootje over de grond schraapte, tussen de tralies door.

“Dat teckeltje is ook lief”, zei moeder.

Maar het meisje zei nog steeds niets.

Wat waren het er veel. Sommigen waren erg onrustig, liepen steeds heen en weer en blaften of jankten. Anderen bleven netjes voor de tralies of in hun mand zitten en keken alleen maar terug. Een enkeling gromde.

Wie moest ze nou uitkiezen? Het meisje wist het echt niet. Was oma maar hier – die zou haar wel helpen om een goede keus te maken. Oma gaf altijd zulke goede adviezen. Oma wist gewoon alles! Goh, wat miste ze oma toch ontzettend. Een steek van verdriet ging door haar heen. Haar hartje deed er gewoon pijn van. Hartje... zo werd ze altijd genoemd door oma. Oma had iets met hartjes. De hele slaapkamer van het meisje was gevuld met hartjes. Allemaal van oma gekregen. Een hartjeskussen, een hartjesstoel, een ketting met een hartje, gordijnen met hartjes erop. Een jurk en pantoffeltjes met hartjes. En nog zoveel meer. Zelfs haar ouders hadden de naam overgenomen en daarna steeds meer mensen. Dus eigenlijk werd ze hoofdzakelijk nog 'Hartje' genoemd.

Oma had ook een heel lief hondje gehad – de kleine Sientje. Aan haar halsband bungelde altijd een hartje – hoe kon het ook anders.

Toen oma nog leefde ging het meisje na school altijd naar oma – dat vond ze veel fijner dan de buitenschoolse opvang. Ook logeerde ze vaak bij haar. Dan mocht ze af en toe in de tuin kamperen en sliep ze samen met Sientje in een tentje en oma kwam dan uitgebreid ontbijt brengen. Soms moest ze vroeg naar bed van oma. Maar dat vond ze nooit erg, want ze wist wat er vervolgens zou gebeuren: oma maakte haar rond middernacht wakker en samen keken ze buiten naar de maan en alle sterren. Oma grapte dan altijd: “Als ik een engel geworden ben ga ik proberen om van de maan een hartje voor jou te maken, mijn lieve Hartje.” Die hele speciale nachten mocht ze zelfs in het maanlicht schommelen! Oma had een schommel laten maken aan een hele grote beukenboom. Dat was altijd zó bijzonder: schommelend in de nacht en de stilte en overal waar ze keek waren sterretjes. En als ze dan een vallende ster zag deed ze altijd dezelfde wens: ooit een eigen hond krijgen. Haar ouders vonden haar er toen echter nog te jong voor. Waarop oma altijd zei: “Je hebt Sientje toch – zij is ook gewoon van jou hoor!”

Oma was geweldig – niks was te gek bij haar en alles kon. Ze hielden wel eens een pyjamadag – samen heel de dag in pyjama. En dan lakten ze elkaars nagels, waarbij oma op haar nageltjes ook nog eens kleine hartjes schilderde. Oma deed die dagen zelfs de deur open in nachtjapon met ochtendjas eroverheen. Een nachtjapon met hartjes....De postbode en de meteropnemer moesten er erg om lachen. Ze leerde haken, breien en borduren van oma. En pottenbakken. Maar ook timmeren – samen hadden ze vogelhuisjes gemaakt en daarna leuk beschilderd.... met hartjes. En ook leerde ze de namen van vogels, bloemen, bomen en vele diersoorten. Oma was dol op dieren en haar liefde ervoor was niet moeilijk over te brengen op haar kleindochter. Ze zag en merkte al heel snel dat Hartje heel wijs voor haar leeftijd was en anders dan andere kinderen. Een echt buitenkind. Om computerspelletjes gaf ze niks. Ook al hadden al haar klasgenootjes een smartphone – zij wilde er absoluut geen. Ze was liever in de natuur en met dieren en wilde er alles over weten. Dus oma vertelde er veel over.

Hartje hoorde in gedachten oma's stem weer: “Van dieren word je rustig en gelukkig. Zij weten waar het leven om draait. Zij kennen geen ego. Ze stellen ook geen voorwaarden: dieren worden al blij als ze je zien en een aai over hun bolletje, ruggetje of buikje is voor hen genoeg. Meer hoeven ze niet. Alleen dat jij van ze houdt. Als ze maar aandacht, liefde en goede verzorging krijgen. Het maakt ze niet uit hoe iemand eruit ziet of hoeveel geld en wat voor beroep hij heeft – dat is immers ook totaal niet belangrijk. En ze leven in het nu. Niet in het verleden of de toekomst – daar heb je niks aan. Ze gebruiken alleen wat ze nodig hebben en maken van de aarde geen puinhoop. Wat kunnen en moeten we nog veel van dieren leren!”

Oma kwam altijd heel fanatiek voor dieren op en benadrukte dan: “Wees altijd lief voor dieren, voor álle dieren! Als je van dieren houdt dan eet je ze niet op en gebruik je hun vacht niet. Want die is van hun. Da's nogal wiesdes. Zij hebben net zoals mensen gevoel en willen ook gewoon gelukkig leven. In vrijheid en met liefde en respect. Geef dus altijd zelf het goede voorbeeld: wees goed en lief voor mensen, voor álle dieren en voor de natuur. Behandel ze zoals jij ook behandeld wilt worden. Niks gebruiken, misbruiken of uitbuiten. En kies altijd met je hart en met je gevoel. Niet met je ogen of je ego. Dan maak je de verkeerde keuzes. Maar maak die keuzes wel zélf – geloof niet klakkeloos alles wat anderen zeggen, maar onderzoek het verder en gebruik je verstand, je hart en je gevoel. Niet iedereen vertelt de waarheid – die moet je zelf zoeken. En diep van binnen weet je of iets waar is of niet – want daar ligt de waarheid verborgen.”

Oma was niet alleen heel wijs maar tevens ongelofelijk grappig. Wat kon ze toch altijd lachen met en om haar. Toen kinderen met Halloween heel eng verkleed aan de deur kwamen was het juist oma, verkleed als spook, die de kinderen liet schrikken. Op woensdagmiddag bakten ze vaak samen plantaardige pannenkoeken. Oma kon ze heel mooi omhoog gooien en dan kwamen ze – bijna altijd – ondersteboven weer in de koekenpan terecht.

Behalve die ene keer toen oma wel een hele enorme zwiep maakte en de pannenkoek aan het plafond bleef plakken. Ze keken allebei eerst heel verbaasd naar boven, toen naar elkaar en begonnen beiden te schaterlachen. Hij liet ook niet meer los. Pas toen ze alle andere pannenkoeken hadden versierd met jamhartjes en deze heerlijk aan het opsmullen waren viel hij plotseling, floep, naar beneden – precies op oma's hoofd. Wat moesten ze toen weer ontzettend lachen – ze rolden allebei onder tafel en kregen gewoon buikpijn van de slappe lach. Ze deed ook vaak verstoppertje en tikkertje met oma of ze gingen samen rolschaatsen, vliegeren en hinkelen. Sommigen mensen zeiden wel eens: “Bent u daar niet wat te oud voor?” Maar oma zei dan altijd: “Welnee hoor, ik begin nu pas goed op dreef te komen – je bent nooit te oud om kind te zijn – oud ben je pas als je het kind in je bent vergeten.” En thuis zei ze dan nog grinnikend: “Jeetje, wat een saaie mensen bestaan er zeg – van zulke mensen zou je toch gelijk in slaap vallen.... Dieren blijven heel hun leven heerlijk spelen en dat doe ik lekker ook!”

Naast de humor was oma ontzettend lief, gevoelig en begripvol. Ze kon altijd met haar probleempjes en verdrietjes bij oma terecht. Toen Sientje door ouderdom overleed las ze vaak het verhaaltje 'Achter de regenboogbrug' voor aan Hartje – dat was altijd zo troostend en hoopgevend. Dan wist ze gewoon dat Sientje nooit helemaal weg was, maar ze haar altijd weer een keer terug zou zien en dat verzachtte het verdriet en het gemis.

Oma zei vaak: “Geef nooit de hoop op en blijf ook nooit heel lang boos of verdrietig. Maar zet hoop, liefde, humor en positiviteit altijd tegenover iets naars of droevigs. Ter compensatie, zodat de weegschaal niet door kan slaan. En je jezelf ook niet ziek maakt of verbitterd of in een slachtofferrol gaat zitten. Laat je ook geen angst aanpraten want dat is het tegenovergestelde van liefde.”

En toen opeens, heel onverwachts, werd oma ongeneeslijk ziek en kort erna overleed ze. Wat een vreselijke en verdrietige tijd was dat. Hartje las toen heel vaak zelf het Regenboogbrugverhaaltje wat oma haar zo dikwijls voorgelezen had. Dat gaf dan toch ook wel weer veel troost. Ook dacht ze dan aan alle wijze raad die ze van haar lieve grootmoeder had gekregen. En dat ze niet hoefde te treuren omdat oma nu ergens zou zijn waar ze heel gelukkig was. Eens zouden ze elkaar weer terugzien, oma zou wel op haar wachten.

Ze had papa nog doen beloven om Hartje een hond te geven en dat Hartje zelf mocht kiezen.....

Hartje ontwaakte uit haar mijmeringen aan oma en keek weer naar de honden. Bijna allemaal bedelden ze om aandacht, ieder op hun eigen manier.

De een deed het door met een scheve kop erg zielig te kijken, de ander door enorm te kwispelen en tegen de tralies op te springen; sommigen blaften heel hard om de aandacht te trekken en weer anderen staken hun poot door de tralies heen. En het allerliefste bedelde het kleine jonge bruine hondje - met zijn lieve natte neusje door de tralies heen.

“Dát is het beste beestje dat er bij is”, zei een verzorger die de honden eten kwam brengen.

“Maar zo’n diertje blijft hier ook geen dag. Daar zijn gelijk liefhebbers voor. Het is heel wat anders met zo’n sombere knul als daar helemaal rechts zit!”

En hij wees naar een groezelig hondje met maar 1 oog, die helemaal achterin stil in een hoekverblijf zat. Met het kopje naar beneden en het lijfje gebogen tegen de muur gedrukt.

“Het lijkt alsof hij weet, dat niemand hém nog uit zal kiezen. Het is een voormalig zwervhondje uit Spanje. Heeft daar blijkbaar jaren over straat gezworven en is zwaar mishandeld geweest.

Vandaar dat ene oog en zijn rafelige halve staartje. Een toerist uit Nederland heeft hem gevonden en meegenomen. Maar zijn baasje was al oud en moest begin dit jaar naar een verpleeghuis en daar worden huisdieren niet toegelaten. Dus het diertje kwam toen in dit asiel terecht. Het afscheid was hartverscheurend – de hond heeft dagen liggen janken en zijn baasje is blijkbaar wekenlang ontroostbaar geweest – zo miste hij zijn hond. Nou wil niemand hem vanwege zijn uiterlijk en omdat hij zichzelf niet verkoopt. Want wie wil nou zo’n sneu geval...”

Hartje keek naar het treurige hondje. Hij zag er niet mooi uit. Zijn vacht zat vol klitten, er zaten kale vlekken op al zijn pootjes en hij was helemaal in zichzelf gekeerd. Zijn halve staartje lag stil en rafelig naast hem. Het was een verdrietig staartje van een erg verdrietig hondje. Alsof hij wist dat niemand ooit nog iets om hem geven zou.

“Toch issie gezond”, zei de man. “En een gezonde hond mogen we niet afmaken. Maar als dit nog langer gaat duren dan gaat ie nog vanzelf dood van depressie en verdriet.”

Hartje keek van het lieve, levendige, jonge hondje naar de oude, treurige hond. Zij slikte en haar ogen stonden vol tranen. Door een waas keek zij alleen nog maar naar het lelijke ongewenste hondje in de hoek, die de hoop al had opgegeven. Ze dacht aan oma's wijze adviezen om nooit met je ogen te kiezen maar altijd met je hart en je gevoel.

“Nou Hartje, we weten het nu wel, hé?” klonk opgewekt de stem van haar vader achter haar rug.

“Zullen we dat bruine jonkie maar nemen? Is dat niet het allerleukste hondje dat je je maar kunt bedenken en wat je altijd al wilde?” Ze schudde haar hoofd, maar papa zag het niet eens. “Ja”, vertelde hij aan de verzorger, “het is een vervulling van haar wens en een belofte aan mijn moeder. Onze dochter heeft er zó lang naar verlangd en nu is ze best oud genoeg om er zelf voor te kunnen zorgen. Dus vooruit dan maar! Nou kind”, hoorde Hartje zich weer toespreken, “vraag maar aan de meneer of hij zo aardig wil zijn dat diertje eruit te halen.”

Hartje schudde weer haar hoofd, maar nu energiever. Er rolden twee dikke tranen langs haar wangen.

Ze zei niets, maar zij wees met haar wijsvingertje naar de groezelige stakker in de hoek, die overtuigd was dat hij toch nooit gekozen zou worden. “Die!” zei ze alleen maar en haar stemmetje klonk gesmoord met een diepe snik erin.

“Dat méén je niet!” riep haar moeder verschrikt uit.

Hartje knikte zodat haar vlechtjes heen en weer wipten. “Die!” zei ze nog eens. “En ik noem hem Hoop. Ik kan hem beter maken en hij mij!”. “Maar je bent toch helemaal niet ziek?” vroeg moeder verbaasd. “Nee, lichamelijk niet” bracht Hartje moeizaam uit, “maar ik ben wel heel lang verdrietig geweest en dieren kunnen je verdriet minder maken.”

Ze kon niet alles zeggen wat er allemaal nog meer in haar hoofdje omging. Maar dat het iets was, dat met oma te maken had, dat begrepen haar ouders wel.

Als in een flits realiseerde de moeder van het meisje dat ze de laatste tijd helemaal verkeerd bezig was geweest. Ze had haar dochter veel te weinig aandacht gegeven en niet beseft dat de dood van haar schoonmoeder zo'n enorme impact op haar dochter had gehad. Die tijd kon ze haar niet meer teruggeven maar ze zou haar leven beteren. Ze stopte haar mobieltje snel in haar tas en zei toen, helemaal gemeend: “Je hebt helemaal de juiste keuze gemaakt, lieve schat van me. Oma zei altijd: Kies met je hart en dat heb je gedaan! Het is vast een geweldige hond en we gaan hem heel gelukkig maken! En in de zomer mogen jullie fijn samen in de tuin in een tent kamperen en je krijgt ook een mooie grote schommel!” Het meisje wist niet wat ze hoorde, maar ze voelde dat haar moeder het écht meende en begon te stralen. Ze vroeg: “En gaan we dan ook een keer langs bij het verpleeghuis zodat Hoop zijn oude baasje kan bezoeken?” Moeder antwoordde ontroerd: “Dat is een geweldig lief idee van je, lieverd – dat gaan we zeker doen!”

De verzorger keek ze na. De oude, treurige eenogige hond zag er zelfs van achteren uit alsof hij gewoonweg niet kon geloven dat hij was uitgekozen om weer een liefdevol thuis te krijgen. Maar toen opeens begon zijn zielige rafelige halve staartje heel, héél langzaam een beetje te kwispelen en het leek wel alsof zijn oortjes opeens wat rechtop stonden en er weer glans kwam in zijn ene oogje.

En samen met het blijde, huppelende meisje sloeg hij hoopvol de hoek om – op weg naar een liefdevol, nieuw en gelukkig leven!

